

Отдалечавахме се отъ скелята на Турно-магурели. На отсрѣщния брѣгъ, до самия Никополю се забѣлѣзваше една турска катерия, която залѣтя слѣдъ насъ. Това параходче сновеше по Дунава, както да патраули, така и да пази да не би нѣкоя чета отъ българската емиграция да прѣмине на българския брѣгъ. Що бѣше потеглилъ »Радецки« и дружината се разшава, но твърдѣ прѣдпазливо. Носяха се единъ другъ като непознати. Само съ очи нѣкой си говорѣха. Часа бѣ 6 сутрината, когато парахода се спрѣ при пристанището на Корабия отъ кждѣто се качиха още нѣколко другари, между които имаше и единъ мой много добъръ приятелъ, именуемъ Иваница Данчевъ. Бѣше родомъ отъ Свищовъ. Посрѣщнахме се като непознати. Малко слѣдъ това парахода пакъ замина къмъ Рахово. Всички се настаниха по мѣстата си. Никакъвъ шумъ.

Слѣдъ половинъ часъ едвамъ забѣлѣжихъ, че войводата ни Хр. Ботевъ бѣ сѣдналъ въ салона на долния етажъ на парахода и се разговаряше съ единъ турски воененъ чиновникъ въ офицерско облѣкло. Любопитството се възбуди въ мене. Това ме караше да се навъртамъ около прозорцитѣ, които бѣха до самитѣ ковчези. Искаше ми ся да чуя разговора имъ. Бѣхме наближили вече Рахово. Миниретата на джамииѣ въ града се бѣлѣха отдалече. Тъкмо тогава Войновски замина край мене и ми каза съвършено тихо: »Бодорствувай!« и безъ да се запрѣ ме отмина. Въ тоя моментъ Ботевъ и офицера се раздѣлиха. Яростъ се четеше по лицата имъ. Чухъ послѣднитѣ думи на офицера, отправени къмъ Ботева: *„Буюрсонларъ, ме данъ инициаръ,“* ¹⁾ Отъ тоза можеше да се сѣди за прѣдмета на разговора имъ. Парахода се спрѣ прѣдъ раховската скеля, а между момчетата владѣеше необходимата тишина. Всички бѣха на мѣстата си. »О! Сѣдбо, сѣдбо! често пѣти умъртвѣвашъ

¹⁾ Да заповѣдатъ, площада е широкъ.